

SPERANȚA

Mai 2021

Anul 8, Nr. 86

Înălțarea

Corneliu Tuchlei

Domnului

Adu-ți degetul înapoi

Daniel P. Nicolici

Unul din nouăsprezece...

Teofil Ciortuz

POVEȘTILE COPILĂRIEI

Maria Luca

Melbourne

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA!

SPERANȚA - REVISTĂ EDITATĂ DE BISERICILE BAPTISTE DIN AUSTRALIA

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Căiță-Mândră, Prima Biserică Baptistă 0478472966
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00 + cheltuieli de transport.

CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; Ph. 0423659724, email: sperantaus@gmail.com

25 Aprilie 2021

Istoria Zilei Anzac în Australia

În 1915 soldații australieni și din Noua Zeelandă au făcut parte din expediția aliată care a plecat să cucerească peninsula Gallipoli. Planul era capturarea Constantinopolului (acum Istanbul), capitala Imperiului Otoman, aliat al germanilor.

Au aterizat la Gallipoli pe 25 aprilie, întâlnind o rezistență acerbă din partea apărătorilor turci. Atacul a devenit rapid un impas, prelungindu-se timp de 8 luni. La sfârșitul anului 1915, forțele aliate au fost evacuate după ce ambele părți au suferit mari pierderi. Peste 8.000 de soldați australieni au fost uciși. Știrile despre debarcarea la Gallipoli au avut un impact profund asupra australienilor de acasă, iar 25 aprilie a devenit ziua în care australienii își amintesc sacrificiul celor care au murit în război, fiind numită oficial Ziua Anzac.

Dumnezeu să binecuvânteze Australia!

Revista Speranța, Melbourne, Australia - Mai 2021

9 May 2021

*Binecuvântări tuturor
Mamelor!*

ASCULTAȚI BIBLIA ÎN 90 DE ORE!

*Fratele Ioan Ciobotă, de la postul de radio Vocea
Evangeliei Timișoara, a înregistrat audio toată Biblia.
Se poate găsi pe Youtube sau pe Google dacă tastați:
„Biblia audio lectura Ioan Ciobotă”.*

Ioan Ciobotă

NUMAI PRIN HAR

„Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” (2 Corinteni 12:9)

Este imposibil să scăpăm, prin noi înșine, de adâncul păcatului în care suntem cufundați. Inima noastră este rea și nu o putem schimba. „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul.” (Iov 14:4) Căci „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”. (Romani 8:7) Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești, toate își au sfera lor de acțiune, dar aici sunt complet fără putere. Ele pot genera un comportament exterior corect, dar nu pot schimba inima, nu pot curăța izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Cristos. Numai harul Său poate să aducă la viață însușirile moarte ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințenie.

Mântuitorul spunea: „Dacă un om nu se naște din nou”, adică dacă nu va primi o inimă nouă, dorințe noi, scopuri și motive noi, care să ducă la o viață nouă, „nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3:3) Ideea că este necesară doar o dezvoltare a însușirilor bune, care există în om prin natura lui, constituie o amăgire fatală. Căci „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie: și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește”. (1 Corinteni 2:14) „Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou».” (Ioan 3:7) Despre Cristos este scris: „în El era viața, și viața era lumina oamenilor”. (Ioan 1:4) El este singurul „Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele 4:12)

Nu este suficient să percepi bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu, să vezi bunăvoința Lui și duiosia părintească a caracterului Său. Nu este îndeajuns să discerni înțelepciunea și dreptatea legii Sale, să înțelegi că ea este întemeiată pe principiul veșnic al iubirii. Apostolul Pavel a înțeles toate acestea și a exclamat: „Mărturisesc prin aceasta că Legea este bună.” „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.” Totuși el adaugă, în amărăciunea și disperarea sufletului său: „Dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului”. (Romani 7:16,12,14) El dorea mult curăția morală și neprihănirea pe care se simțea incapabil să le dobândească prin el însuși, iar aceasta l-a făcut să strige: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?”. (Romani 7:24)

Acesta este strigătul care a izbucnit din inima împovărată a oamenilor din toate țările și din toate veacurile. Pentru toți, nu este decât un singur răspuns: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1:29)

<http://studiu-biblic.ro/devotional>

Numai Harul

*În umblarea mea prin lume,
Prin ispitele haine,
Peste tot Isuse, Doamne,
Numai harul Tău mă ține.*

*Numai harul, numai harul
Mă păstrează ne-ncetat
El mă face, el mă ține
Credincios cu-adevărat.*

*Pe cărarea curăției
Și în lupta spre mai bine
Să mă țin nu pot, ci-ntruna
Numai harul Tău mă ține.*

*Când aș vrea s-ascult Cuvântul,
Să-l primesc cum se cuvine,
Văd cum totu-mi stă-mpotriva,
Numai harul Tău mă ține.*

*În lucrarea Ta preasfântă
Unde m-ai chemat pe mine -
Cât e de puțină roadă...
Numai harul Tău mă ține.*

*Orișicând și-n orice stare,
Doamne, îndrăznesc la Tine,
Și-n cădere și-n 'nălțare
Numai harul Tău mă ține.*

*Numai harul, numai harul
Mă păstrează ne-ncetat,
El mă face, el mă ține
Credincios cu-adevărat.*

Adu-ți degetul înapoi...

(Credința adevărată, credința la care Toma a fost condus de Domnul Isus)

Păstor Daniel P. Nicolici

În Domnul Isus, oamenii au șansa învierii din moarte. Moartea a venit ca urmare a păcatului. Toți am păcătuit și suntem lipsiți de Gloria lui Dumnezeu, iar plata păcatului este moartea. Mântuirea din păcat este promisă prin Domnul Isus.

Mântuirea care nu vine în urma recunoașterii păcatului va deveni un surogat, un fals, o evanghelie a prosperității, unde accentul este pus mereu pe promisiunile și pe avantajele mântuirii pentru viața de pe pământ.

Așa cum evităm să avem bani falși, tot așa, sau mai mult, ar trebui să evităm o mântuire falsă. Apostolul Pavel ne spune în sensul acesta la 1 Corinteni 15:19: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Cristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!”.

Dumnezeu promite că oricine crede în Fiul Lui, adică în Domnul Isus, are viața veșnică.

Apostolul Ioan, în Evanghelie sa, la cap 3:17,18 ne spune: „Dumnezeu, în adevăr n-a trimes pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru ca n-a crezut în numele singurului Fiul a lui Dumnezeu”.

În Vinerea Mare, la judecata Domnului Isus, putem vedea că Dumnezeu L-a judecat și condamnat pe Domnul Isus în locul nostru. Numai Domnul Isus putea să fie condamnat în locul nostru și nimeni altul. Domnul Isus a fost fără de păcat, a fost „Mielul lui Dumnezeu fără de cusur, care ridică păcatul lumii”. Dacă Domnul Isus ar fi avut păcat, nu putea să fie acceptat de Dumnezeu ca să moară în locul lumii pline de păcat. Cineva care are păcat putea să moară pentru păcatul lui, nu și pentru păcatele lumii. Aceasta este esența a ceea ce spune apostolul Ioan, că Domnul Isus nu a venit să judece lumea, El a venit ca să mântuiască lumea din păcat.

Noi trebuie să descoperim chemarea lui Dumnezeu la credința adevărată – credința la care a fost chemat și apostolul Toma. Duhul Sfânt ne prezintă aici două puncte majore în viața noastră de credință.

1. Adevărata credință creștină în Dumnezeu este numai prin și în Domnul Isus înviat din morți, singurul Fiul al lui Dumnezeu.

Nu sunt persoane sau ființe, nici în Cer nici, pe pământ, care să-L poată substitui pe Domnul Isus. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în Fapte 4:12: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți”.

2. Relația personală cu Dumnezeu este credința adevărată care răspunde corect la întrebarea: „În cine cred?”.

Apostolul Ioan ne spune, în această direcție: „Oricine crede în El, în Domnul Isus, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu”. Observăm cât de important este să știm în cine credem. Nu-i suficient să credem că avem păcate (aceasta de fapt ne-ar lăsa în disperare). Judecata finală nu pune accent pe păcate, ci judecata finală pune accent pe necredința în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu, care a luat vina păcatului nostru. Nu noi ispășim păcatul, ci Domnul Isus l-a ispășit.

În contextul celor spuse mai înainte, înțelegem că Dumnezeu a hotărât credința ca parte majoră în planul de mântuire. Popular, noi auzim despre apostolul Toma ca fiind „Toma necredinciosul”.

Să privim pe ce pune accent Cuvântul lui Dumnezeu, pentru noi, în aceasta întâmplare din viața lui Toma și a ucenicilor. Duhul Sfânt aduce dovadă pentru inima deschisă ca să ajungă la acceptarea și primirea credinței adevărate, așa cum, în final, a primit-o apostolul Toma.

Vă dau un exemplu pentru a provoca dorința de a avea credința adevărată.

Dacă cineva așteaptă un tren în gară, va trebui să folosească o doză de credință că trenul va veni, fără să-l vadă. Informațiile din jur pot ajuta persoana să creadă, însă persoana va trebui să decidă dacă va crede sau nu că va veni trenul. Persoana ar putea să fie influențată în credință că trenul va veni. Influența în așteptarea trenului poate veni fie din afară, de la informațiile din jur, sau poate veni pur și simplu din respingerea credinței că trenul va veni. Credința sau necredința că vine trenul nu modifică însă mersul trenurilor, ea este obiectivă la fel cum credința sau necredința că mâine va răsară soarele nu va schimba legile de mișcare a pământului în jurul soarelui. Această credință poate însă determina ca persoana să nu mai ajungă la destinație în cazul cu trenul, cu alte cuvinte poate determina destinul personal. Am putea spune că Toma, prin necredință, nu putea opri învierea Domnului Isus. În Cuvântul lui Dumnezeu avem scris despre credința adevărată că este darul lui Dumnezeu. Nu este produsul minții sau faptelor noastre. Totuși, în teribila libertate din furca edenică, va trebui să decid pe cine cred, ca să ajung la destinație.

Prin ajutorul Domnului Isus stăm cât mai aproape de interpretarea sursei originale, biblice, fără a oscila prea mult cu opinii în tradiții și datini de alternativă omenească. Trimitem acest mesaj către inima care caută sincer relația cu Dumnezeu din perspectiva Bibliei.

Va rog să priviți la dialogul personal dintre Domnul Isus și apostolul Toma, în scopul chemării personale a inimii de a se deschide pentru credința adevărată. Evanghelia după Ioan 20:24,25 ne descrie detaliile, amintindu-ne că în prima Duminică a Învierii și arătării Domnului Isus, Toma nu a fost prezent cu ucenicii. Domnul Isus se arată ucenicilor adunați în cameră, în a opta zi după înviere.

Înțelegem că Toma s-a întâlnit cu ucenicii după aceea primă Duminică a arătării Domnului Isus, poate în aceeași zi sau mai probabil în altă zi înainte de următoarea Duminică.

Discuția se naște între cei care L-au văzut pe Domnul Isus în prima Duminică a învierii, și Toma, care nu L-a văzut pe Domnul Isus.

Toma alege necredința până are dovada verificării rănilor și punerea degetului în semnele cuielor din mâinile Domnului Isus, încheind pledoaria necredinței cu: „*Dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, NU VOI CREDE!*”.

Domnul Isus era prezent în mod nevăzut la această pledoarie, însă amâna să i Se arate lui Toma. Amânarea arătării lui Toma ar trebui să ne ajute să ne gândim la câteva detalii, lăsându-ne să medităm și să ne regăsim în manifestările lui Toma. Credinciosul știe că Domnul Isus a fost și este prezent, prin credința personală. Oricine poate ajunge la concluzia că Domnul Isus a fost prezent în chip nevăzut la pledoaria lui Toma în fața ucenicilor, datorită faptului că Domnul Isus vorbește cu Toma și răspunde exact la comentariile și argumentele lui. Este foarte interesant să descoperim că Toma credea ceva, credea că Domnul Isus nu este prezent, că nu-L aude, că nu-L vede și că de fapt *nu a înviat*.

Dragii mei, vreau să vă spun că nu există necredință în esență. Necredința este de fapt o credință falsă, este exact la fel ca și minciuna care nu este ceva în ea însăși, ci este un adevăr pervertit, fals.

Falimentul lui Toma este alegerea de a accepta o credință falsă, în alte închipuiri: că Domnul Isus nu este prezent când ochii nu-L văd, că Domnul Isus nu aude și, în final, că Domnul Isus nu a înviat. Această credință falsă este influențată mult de informațiile din jur, ca în exemplul cu omul care aștepta trenul. Toma este adus de Domnul Isus la momentul culminant al întâmplării, când Domnul Isus îl pune pe Toma în fața credinței adevărate. Îi spune lui Toma, ucenicilor și nouă :

„Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci CREDINCIOS.”

Chemarea la credința adevărată supără tot iadul pentru că momentul acela este hotărâtor pentru eternitatea sufletului. Acolo se hotărăște destinul veșnic. *Declarația-răspuns* a lui Toma în fața Domnului Isus este expresia sinceră a deschiderii inimii la chemarea lui Dumnezeu. Toma acceptă revelația că Domnul Isus este Domn și Dumnezeu. Toma primește revelația că de fapt a crezut o minciună - că Domnul Isus nu a înviat. Această consolidare spirituală a lui Toma este un moment central în relația lui cu Domnul Isus. Este o piatră de hotar în consolidarea relației lui Toma cu Dumnezeu și un mare exemplu și o mare provocare pentru noi.

Toma întrebuse, nu cu mult în urma, în Ioan 14:5: „*Doamne, I-a zis Toma, nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo*”. „*Isus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște și L-ați și văzut*.” (Ioan 14:6,7)

Cunoașterea Lui Dumnezeu este cunoașterea Domnului Isus, și aceasta este procesul și esența vieții de pe pământ. Procesul cunoașterii Domnului Isus aduce credința adevărată și îl vedem legat de momentul istoric când Toma declară:

„Domnul meu și Dumnezeul meu”. (Ioan 20:28)

Dragul meu, te întreb sincer dacă vrei și tu CREDINȚA ADEVĂRATĂ, la care a fost adus apostolul Toma. Vrei oare din toată inima să-L întâlnești pe Domnul Isus prin credința pe care Dumnezeu o promite ca dar?

Domnul Isus concludă, mai ales pentru noi:

„Tomo, i-a zis Isus, pentru că M-ai văzut ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut”. (Ioan 20:29)

Dacă nu ai făcut-o până acum, primește-L acum pe Domnul Isus Cel înviat, crede în El și vei ajunge la credința adevărată care, duce la mântuire.

Salutul și încurajarea mea pentru toți este promisiunea Domnului Isus din Matei 28:20b:

„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin”.

EXPOZIȚIE DE PRĂJITURI, CU VÂNZARE

Asociația Revista Speranța, în colaborare cu Bisericile Baptiste și Penticostale din Melbourne, organizează o expoziție de prăjituri, cu vânzare. Scopul acestei acțiuni este strângerea de fonduri pentru ajutorarea lucrării misionare cu copiii, a Bisericii din Tariverde, județul Constanța. Amănunte la telefon: Aneta 0402923268.

EVENIMENTUL VA AVEA LOC LA PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ ROMÂNĂ DIN AUSTRALIA, 139-149 REEMA BLVD., ENDEAVOUR HILLS, SÂMBĂTĂ 22 MAI, ORA 5:00PM.

Invităm surorile să participe cu prăjituri, torturi, plăcinte, etc.

Sărbătoare la Biserica Penticostală Tabor, Melbourne

M-am întâlnit cu un om!

În data de 11 Aprilie 2021, Biserica Tabor a oficiat un botez nou-testamental, spre bucuria întregii adunări precum și a îngerilor în Cer. Anton și Persida, fiind sub binecuvântarea Domnului, la vârsta de 72 de ani, s-au decis să-și mărturisească dragostea și credința lor în Domnul Isus Cristos.

Cu 8 ani în urmă, păstorul senior Onucu Cîmpean, s-a întâlnit întâmplător cu Anton. După ce s-au cunoscut ca fiind români amândoi, fratele păstor i-a vorbit două ore despre Mântuitorul, timp în care Anton a ascultat liniștit Evanghelia Domnului Isus Cristos. Întorcându-se acasă, fratele Onucu i-a spus fiului său, păstorul Mircea Cîmpean: „M-am întâlnit cu un om!”.

Acel om, după opt ani de suferință, trecând prin diferite spitale și alte încercări, este cel care azi, împreună cu soția sa, se coboară în apa botezului. În mărturia sa a adăugat: „Astăzi, Dumnezeu a câștigat doi oameni pentru Împărăția Sa”. A Domnului să fie toată slava și închinarea. Amin!

A oficiat botezul păstorul Mircea Cîmpean.

Binecuvântare la Biserica Penticostală Betania, Melbourne

20 Aprilie 2021 - Zi de bucurie în Casa Domnului

Familia Simon și Miriam Farcaș au adus la binecuvântare pe micuțul Luca, spre bucuria bunicilor și a întregii Biserici.

Păstorul Beni Pop a rostit o binecuvântare peste toți copiii Bisericii, spunând: „*Ei sunt o moștenire a Domnului, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El. Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe*”. (Psalm 127: 3,4) Domnul să-l crească pe Luca și să ajungă cu adevărat un slujitor al Lui”.

După un frumos program adus înaintea Bisericii cu această ocazie de către copii, tineri și toți care au fost îndemnați de Domnul la aceasta, păstorul Bisericii, Pavel Moza, a luat copilul în brațe, iar păstorul Beni Pop a rostit binecuvântarea din Numeri 6:24-26: „*Vorbește lui Aaron și fiilor lui și spune-le: ‘Așa să binecuvânteți pe copiii lui Israel și să le ziceți: «Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine! Domnul să-și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!»’*”.

Păstorul Pavel Moza l-a adus pe micuțul Luca înaintea Domnului în rugăciune, alături de întreaga Biserică, apoi a avut un cuvânt de învățătură legat de binecuvântările Domnului, pentru tinerii părinți și pentru întreaga Adunare, care l-a mulțumit Domnului printr-o rugăciune comună. Glorie Domnului. Amin!

„De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.”

(1 Corinteni 15:58)

„Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!”. (1 Corinteni 16:13)

ARGUMENTELE DISTANȚĂRII

1. Înțelegerea mesajelor publice

Mesajele publice cer distanțarea dintre oameni. Mai întâi a fost folosit termenul de „distanțare socială”, iar mai apoi acesta a fost înlocuit cu „distanțarea fizică”, fiindcă s-a înțeles că primul termen transmite un mesaj negativ. Mesajele publice de genul „fiecare pe cont propriu” au un impact negativ la nivel psihologic, însă este nevoie de mesaje publice care să dea sentimentul de securitate. Cine transmite astfel de mesaje?

2. Percepția socială

Se observă un obicei care s-a format în perioada pandemiei: reacția unora față de persoanele care nu respectă restricțiile. Astfel, comportamentul altora devine un răspuns la o presiune socială.

3. Experiența personală

Sunt experiențe personale care, deși sunt subiectiv-afective, determină schimbări de comportamente și noi obiceiuri de viață.

4. Teama de boală și alte temeri

În dorința sa de bine, omul fuge de orice i-ar putea aduce vreo problemă de sănătate. În orice vremuri omul luptă să nu se îmbolnăvească, mai ales în zilele de pandemie.

5. Cetățenia activă

Peste tot în lume se pune accentul pe cetățenia activă, pe spiritul civic, pe implicarea cetățenilor pentru rezolvarea problemelor sociale.

ARGUMENTELE PARTICIPĂRII LA PĂRTĂȘIA BISERICII

1. Înțelegerea mesajului Scripturii și a rolului Bisericii

Credincioșii fac parte din Trupul Domnului Isus Cristos și împreună sunt Mireasa, Biserica Sa. Deși relația cu Dumnezeu este personală, Trupul, Biserica, Mireasa Mântuitorului îi include toți credincioșii.

„Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste.” (Efeseni 4:16)

2. Percepția creștină

Credincioșii trăiesc în lume, însă înțeleg viața în mod duhovnicesc și se poartă și acționează după Cuvântul lui Dumnezeu.

„Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii, și chiar dacă am cunoscut pe Cristos în felul lumii, totuși acum nu-l mai cunoaștem în felul acesta. Căci dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:16,17)

3. Relația personală cu Dumnezeu

Relația cu Dumnezeu este una a experienței personale. Lucrarea lui Dumnezeu este materializată în viața credinciosului. Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt sunt trăite real.

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Cristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.” (1 Ioan.5:20)

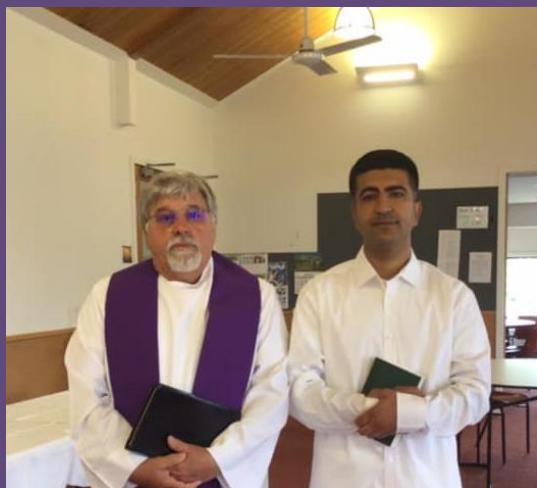
4. Grijă pentru sănătatea sufletului și pentru viața spirituală

Standardul înalt al sănătății fizice ar trebui să indice spre un standard cel puțin la fel de înalt pentru sănătatea spirituală. La ce ajută sănătatea în trup și boală în suflet?

„Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.” (3 Ioan1:2) Mulți creștini și-au pierdut sănătatea pentru lucrarea lui Dumnezeu, iar alții au fost martirizați. Domnul Isus spune *„Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui.” (Marcu 8:35)*

5. Responsabilitatea de cetățean al cerului

Dacă se vorbește despre cetățenie activă și spirit civic în societate, credinciosul trebuie să aibă cu atât mai mult responsabilitatea sa de cetățean al Cerului, a patriei cerești, spre care se îndreaptă (Evrei 11:16). *„Dar cetățenia noastră este în Ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos.” (Filipeni 3:20)*

În data de 28 Martie, la *Hume Community Baptist Church, Dallas, Victoria*, a fost o zi de sărbătoare la care am avut bucuria să particip, la invitația păstorului Bisericii, Corin Izvenariu. În această zi un suflet și-a mărturisit credința în Domnul Isus Cristos, primind botezul în apă.

Samy, un tânăr iranian, a mărturisit că de multă vreme a căutat pacea și liniștea sufletului, a căutat un Mântuitor care să-l ducă pe calea adevărată în viață. El a spus: „*Am căutat un Mântuitor și L-am aflat în Domnul Isus Cristos, singurul care mi-a dat pacea și mântuirea sufletului meu, iertarea de păcate*”.

Botezul a fost oficiat de păstorul Corin Izvenariu. Dumnealui a citit din Marcu 11, menționând importanța jertfei Mântuitorului, singurul mod în care am putut fi iertați de păcatele noastre.

Păstorul Dorel Brîndaș, de la *Biserica Baptistă Harul*, a vorbit despre datoria noastră de a trăi pentru Domnul, urmând pașii Săi fără să cedăm ispitelor și încercărilor care apar în viața noastră.

Păstorul Dorel Brîndaș a îndemnat Biserica să Îl mărturisească pe Domnul în orice împrejurare și fără sfială. „*Viața de creștin nu este ușoară*”, a spus dumnealui, „*dar să cerem putere de la Domnul și El ne va trece victorioși prin toate dificultățile vieții*”.

A fost o zi când am simțit prezența Domnului în Biserică și știm că Cerul s-a bucurat pentru acest suflet mântuit.

REVERENȚĂ ÎN CASA LUI DUMNEZEU

Noi știm cu toții că Biserica suntem noi, nu clădirea unde ne adunăm. Dar să nu uităm că această clădire își are importanța ei. Aici Dumnezeu este prezent, pentru că noi ne adunăm în Numele Lui. El este prezent în mijlocul nostru și de aceea trebuie să ne păzim și mintea și piciorul. Trebuie să fie o reverență în Casa lui Dumnezeu. Modul cum gândesc, modul cum mă manifest este sub cercetarea lui Dumnezeu. Noi stăm înaintea Tatălui care ne iubește, dar în același timp înaintea Domnului domnilor, Cel care are toată puterea în Cer și pe pământ.

Atunci când Domnul Isus a intrat în Templu la Ierusalim, a spus: Ce ați făcut cu Templul? Acesta trebuia să fie Casă de rugăciune și voi ați făcut o peșteră de tâlhari. Nu aveți niciun respect, este comerț, negustorie... Cum poate să se mai audă glasul lui Dumnezeu în acest zgomot de monede, de behăit, de râsete?

Revenind la noi, am venit azi să sărbătorim, și este un lucru bun. Dar Domnul se uită la inimile noastre. Să-l întronăm ca Domn pe Cristos în viața noastră, pentru ca El să -și găsească plăcerea în noi, care suntem Temple ale Duhului Sfânt.

Păstor Cornel Ghiță (fragment din predică)

FLORIILE LA BISERICA MARANATA, MELBOURNE

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Păstor Corneliu Tuchlei, Biserica Penticostală Sydney

Sărbătoarea înălțării Domnului Isus, trebuie să fie pentru fiecare dintre noi, un prilej de bucurie și îmbărbătare, pentru că într-o zi, urmându-L pe Cristos, ne vom înălța și noi.

Deși orice despărțire implică tristețe, când s-a înălțat Domnul în fața ucenicilor, iar ei au rămas cu ochii pironiți în zare, doi îngeri li s-au arătat, încurajându-i și asigurându-i că El se va întoarce și v-a împlini tot ce a promis:

„...și au zis: 'Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer' ". (Fapte 1:11)

Ne salutăm și noi „Cristos S-a înălțat!”, căruia îi răspundem cu: „Adevărat S-a înălțat!” – dar trăim cu adevărat, văzându-L pe Cristos în slavă, înălțat la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocind pentru noi, sau avem privirea blocată în problemele și îngrijorările acestui pământ?

Pentru a fi binecuvântați și umpluți de bucurie, trebuie să vedem că:

Cristos S-a înălțat spre un loc anume, nu a dispărut

El a mers în Casa Lui Dumnezeu, să ne pregătească un loc:

„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.

Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:2,3)

Înălțarea Lui Cristos prefigurează înălțarea noastră

„Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:17)

Cristos a primit Gloria și Slava Lui Dumnezeu avută înainte de a fi lumea

„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.” (1 Timotei 3:16)

Cristos a fost așezat la dreapta Lui Dumnezeu, pledează și luptă pentru noi

„Domnul a zis Domnului meu: 'Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale'.” (Psalm 110:1)

„El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte.” (Evrei 1:3)

Împărtășim autoritatea Sa (în parte) asupra universului

„El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus.” (Efeseni 2:6)

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești.” (Efeseni 6:12)

„Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia?” (1 Corinteni 6:3)

Înălțarea Domnului Isus aduce însă și o mare provocare. Arătarea îngerilor i-a deșteptat și i-a conștientizat pe ucenici de responsabilitățile ce le revin, prin atenționarea: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați?”.

Această atenționare ar trebui să ne provoace și pe noi la ascultare (s-au întors în Ierusalim), la părtășie (s-au adunat împreună în camera de sus), la rugăciune (stăruiau în rugăciune), la așteptare (au așteptat făgăduința Domnului), la echipare (au fost umpluți de Duhul Sfânt) și la misiune până la marginile lumii. (Fapte 1:8-2:21)

Nu-i așa că vrem să ne înălțăm împreună cu Domnul? De aceea trebuie să privim mai mult spre Cer decât spre pământ. De asemeni mai avem multe lucruri de făcut, fiindcă provocarea este mai actuală acum în contextul atâtor semne că Domnul este gata să vină.

Împlinim noi tot ceea ce ne-a încredințat Domnul să facem, ca în acest fel să așteptăm pregătiți întâlnirea cu El ?

Deși așteptăm înălțarea care va avea loc la răpirea Bisericii, în momentul în care Domnului Isus va veni pe nori, trebuie însă să experimentăm înălțarea chiar și în prezent, pentru a avea parte de această binecuvântare.

Model - Mama

– „Maestre, vreau o pânză pentru o femeie, pentru mama mea sau a dumneavoastră”, m-am adresat unui pictor. Atelierul îi era plin de culoare, iar penelul și pânza așteptau. Pictorul era tulburat, nu știa ce să aleagă, ce să facă, mâinile nu-l mai ascultau. I se cere prea mult? Poate... L-am lăsat să caute printre lucrurile sale, sau în ele, acel ceva, prin care să exteriorizeze căldura intimă a unui sentiment sau mesajul jertfei peste timp sau cine știe ce altă duioșie.

– „Maestre, scrie un cântec despre o femeie, despre o mamă, mama mea sau a dumneavoastră”, i-am zis muzicianului iar el m-a privit îndelung. Rătăcit, nu-și găsea drumul printre note, gândul nu reușea să prindă armonia pe care-o dorea și chiar atunci când credea că stăpânește acordul căutat îi scăpa ceva ce era esențial parcă. Deodată se ridică. „Un cântec despre mama... Nu pot scrie nici unul, dar știu un cântec minunat, dacă doriți, vi-l cânt, un cântec învățat de la mama. Plecasem... și se auzea focul unui cântec și fiecare notă era o lacrimă și nu știu cine plângea mai mult, eu, vioara sau sunetele poposite aici în amintiri despre mama.

– „Maestre, haidem lângă lacul albastru. Voi sta cuminte ca o salcie pletoasă. Căci vreau să-mi șoptești un poem despre o femeie, despre o mamă, despre mama mea sau a dumneavoastră”, i-am zis poetului și a mers cu mine până la marginea lacului. Dar, tăcea... Amurgul sângera depărtarea și se reflecta în ochii lui adânci, mari ca fântânile cerului, și el tăcea... Ce vorbe, ce șoapte se pregăteau dincolo de aceste priviri tăcute, rănite, ce gânduri răvășite în căutare de frumos... și eu așteptam, și el tăcea... Târziu când stelele coborau pe limpezimea bolții până aproape de apă, îmi șopti: „O, mamă! Dulce mamă!”, și tăcu din nou și pentru totdeauna tăcu... Ce mai încap dincolo de aceste vorbe? Am plecat tăcut; el a rămas acolo într-o tăcere deplină. Ce bine e să gândești în tăcere despre mama!

Ce să gândești despre mama?... Că mama este un erou și că nicio altă misiune nu se poate asemăna cu a ei, în importanță. Este un Dumnezeu sus și lumina și gloria de la tronul Său vine asupra mamei credincioase ce se străduiește a-și îndruma copiii pe calea cea bună, care duce în veșnicii. Mama nu are de pictat pe pânză o figură frumoasă, ca pictorul, nici ca sculptorul, de întrupat în marmură. Ea nu are ca scriitorul de întrupat un cuget nobil în cuvinte puternice și nici ca muzicianul să exprime un sentiment frumos prin muzică. Ceea ce are ea de făcut este ca prin ajutorul lui Dumnezeu să dezvolte într-un suflet omenesc asemănarea dumnezeirii.

Mame, fiți model înaintea copiilor voștri, iar asemănarea cu Cristos nu va întârzia să se arate în ei! Amin!

<http://articolectestine.com/omagiu-mamei>

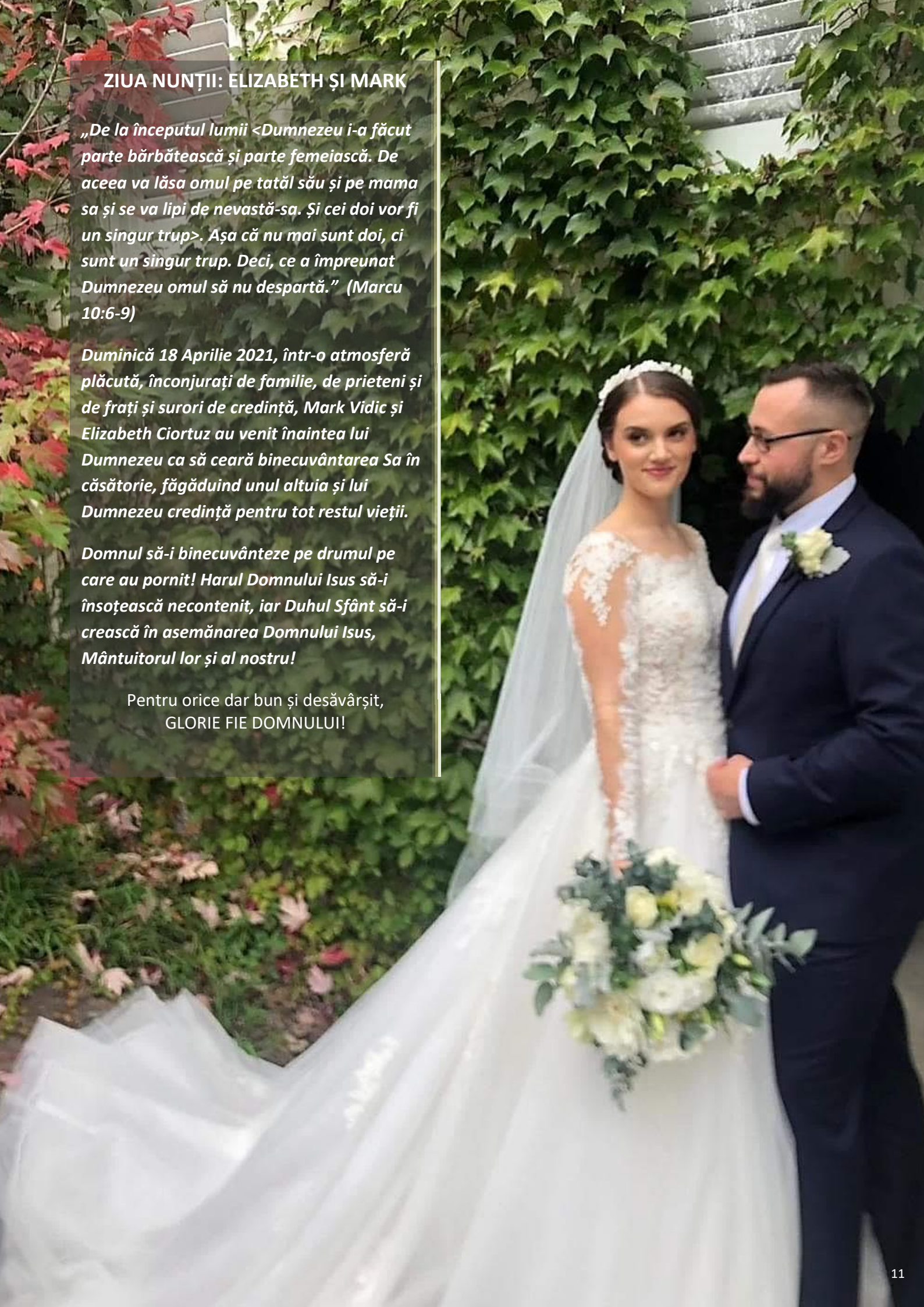
ZIUA NUNȚII: ELIZABETH ȘI MARK

„De la începutul lumii <Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa. Și cei doi vor fi un singur trup>. Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.” (Marcu 10:6-9)

Duminică 18 Aprilie 2021, într-o atmosferă plăcută, înconjurați de familie, de prieteni și de frați și surori de credință, Mark Vidic și Elizabeth Ciortuz au venit înaintea lui Dumnezeu ca să ceară binecuvântarea Sa în căsătorie, făgăduind unul altuia și lui Dumnezeu credință pentru tot restul vieții.

Domnul să-i binecuvânteze pe drumul pe care au pornit! Harul Domnului Isus să-i însoțească necontenit, iar Duhul Sfânt să-i crească în asemănarea Domnului Isus, Mântuitorul lor și al nostru!

Pentru orice dar bun și desăvârșit,
GLORIE FIE DOMNULUI!

Cu Dumnezeu în subterană (continuare)

Richard Wurmbrand (1909 - 2001)

(Reprodus cu permisiunea dată de către Mihai Wurmbrand la <https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro> - 23/09/'20)

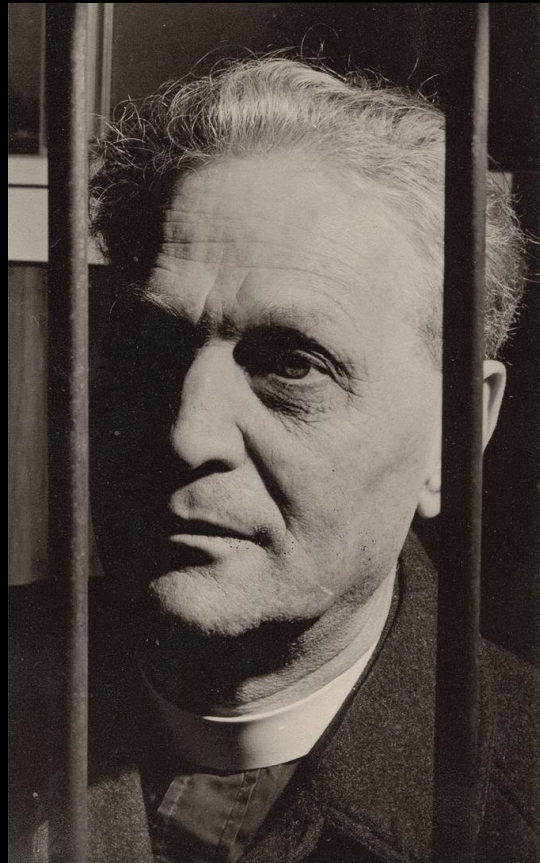
Ce face Isus în seara asta?

Securitatea avusese destulă răbdare, mi s-a spus, dar acum venise vremea să culeagă anumite rezultate. Colonelul Dulgheru, marele ei inchișitor, nu dădea niciodată greș când era vorba să le obțină. Acesta stătea la biroul lui, liniștit și amenințător, cu degetele-i delicate răsfirate pe masă.

„Te-ai jucat cu noi”, a zis.

Dulgheru lucrase înainte de război la ambasada sovietică. Apoi, sub fasciști, a fost închis, solidarizându-se în pușcărie cu Gheorghiu-Dej și cu alți deținuți comuniști. Aceștia remarcaseră duritatea, inteligența și firea lui necruțătoare, astfel încât îl numiseră la Securitate, unde dispunea de viața și de moartea oamenilor.

Dulgheru a început imediat să mă interogheze despre un ins din Armata Roșie care fusese prins trecând prin contrabandă Biblie în Rusia. Până atunci, anchetatorii păreau să nu știe nimic despre activitatea mea în rândul rușilor, dar, cu toate că soldatul arestat nu mă trădase, se descoperise că ne cunoașteam. Acum, mai mult decât oricând, trebuia să-mi cântăresc fiecare cuvânt, pentru că de fapt îl botezasem pe acest om în București, integrându-l astfel în lupta noastră. Întrebările lui Dulgheru erau perseverente. El credea că adulmecase ceva important. În săptămânile care au urmat, am fost hărțuit cu tot felul de mijloace. Paturile erau scoase din celula mea și mi se lăsa doar o oră de somn pe noapte, șezând pe un scaun. La fiecare minut, în vizorul de la ușă se auzea un sunet metalic și în el apărea ochiul unui gardian. Când moțăiam, intra adesea înăuntru și mă trezea cu o lovitură de picior. Până la urmă, am pierdut orice noțiune a timpului.

Odată, când m-am trezit, am văzut ușa celulei întredeschisă. Pe coridor răsună o muzică dulce – sau era o iluzie? Curând, sunetul s-a modificat și am distins o voce de femeie care hohotea de plâns. Apoi a început să țipe. Era soția mea!

„Nu, nu, vă rog, nu mă bateți! Nu mai dați! Nu mai pot suporta!”

S-a auzit plesnetul unui bici pe piele. Țipetele au devenit înspăimântătoare. Fiecare mușchi din trupul meu s-a crispat de oroare, încetul cu încetul, vocea s-a stins, văietându-se; dar acum era vocea unei străine. Încetul cu încetul, s-a pierdut în tăcere. Am rămas stors de emoție, tremurând, learcă de sudoare. Mai târziu am aflat că era o bandă de magnetofon, dar orice deținut care o auzea credea că e soția sau iubita lui.

Dulgheru era și el un barbar, dar unul rafinat, modelat în stilul diplomaților sovietici cu care venise în contact. „Mie îmi pare rău că-i supun pe oameni torturii”, mi-a spus. Fiind atotputernic în închisori, se putea lipsi de declarații și de martori, și adesea venea singur în celula mea, noaptea, ca să continue ancheta. O ședință decisivă se prelungea ore întregi. M-a chestionat în legătură cu contactele mele cu Biserica Misiunii Anglicane. „Știi”, mi-a spus ei cu îndârjire, „că pot da ordin să te împuște chiar în seara asta, ca pe un contrarevoluționar ce ești?” I-am spus:

„Domnule colonel, acum aveți ocazia să faceți un experiment. Ziceți că puteți ordona să fiu împușcat. Știu că puteți. Puneți-vă mâna aici, pe inima mea. Dacă bate repede, dovedind că sunt înfricoșat, puteți să vă îndoiți că există Dumnezeu și viață veșnică. Dar dacă bate liniștit, ca și când ar zice: 'Merg la Cel pe care-L iubesc', atunci asta trebuie să vă dea de gândit. Există un Dumnezeu și există o viață veșnică!”.

Dulgheru m-a lovit peste față și îndată a regretat că și-a pierdut stăpânirea de sine.

„Ești nebun, Wurmbrand!”, a zis. „Nu vezi că ești cu totul la cheremul meu și că Mântuitorul tău sau cum l-o fi zicând, n-are de gând să-ți deschidă poarta închisorii? N-ai să mai vezi niciodată catedrala Westminster!”. I-am spus:

„Numele Lui este Isus Cristos și, dacă vrea, mă poate elibera și voi vedea și catedrala Westminster”.

Dulgheru m-a privit crunt, părând că se străduiește să se stăpânească. Apoi a zbirat:

„Prea bine! Măine vei face cunoștință cu tovarășul Brânzaru”.

Mă așteptam la acest lucru. Maiorul Brânzaru, mâna dreaptă a colonelului, domnea peste o cameră în care se țineau măciuci, băte și bice. Brațele-i erau păroase ca ale unei gorile. Ceilalți anchetatori foloseau numele lui ca amenințare.

Poetul rus contemporan Voznesenski scrie: „În zilele acestea de nespuse suferințe, ești cu adevărat norocos dacă n-ai inimă”. Din acest punct de vedere, Brânzaru era norocos. El m-a dus să-mi arate varietatea armelor lui.

„Ai vreo preferință?”, m-a întrebat. „Nouă ne face plăcere să ne comportăm democratic.”

Mi-a arătat instrumentul lui favorit, o bătă de cauciuc, lungă, neagră.

„Citește eticheta.” Pe ea era scris: „Fabricat în SUA.”

„Noi aplicăm bătaia”, a spus Brânzaru rânjindu-și dinții galbeni, „dar uneltele ni le dau prietenii voștri americani”.

Apoi m-a trimis înapoi în celulă, ca să reflectez la cele văzute.

Mi s-a povestit mai târziu că Brânzaru lucrase înainte de război pentru un politician de vază, fiind tratat ca un membru al familiei acestuia. După preluarea puterii de către comuniști, când a ajuns ofițer de Securitate, i-a fost adus pentru anchetă un tânăr arestat. Era fiul politicianului, care încercase să inițieze o mișcare patriotică.

Brânzaru i-a spus:

„Te-am ținut pe genunchi când erai mic!”. Apoi l-a torturat și l-a executat cu mâna lui.

Brânzaru nu mi-a aplicat chiar în ziua aceea bătaia cu care mă amenințase. Apoi, în obișnuitul lui rond de noapte, a deschis capacul vizorului și m-a urmărit câteva clipe, apoi m-a întrebat:

„Tot aici ești? Ce face Isus în seara asta?”

I-am spus:

„Se roagă pentru dumneavoastră”.

S-a îndepărtat fără să răspundă.

Argumente în oglindă (continuare de la pag. 7)

Pastor Ion Damian

Argumentele distanțării, izolării

6. Grija față de sine și față de alții

Este efortul pe care toți trebuie să îl depună pentru a se păzi pe sine, cât și pe alții. Este sădită convingerea că în acest fel se ajunge la liman.

7. Ascultarea de autorități

Într-o societate unde nu este anarhie, cetățenii respectă regulile. Într-o societate democratică comportamentul antisocial este sancționat.

Argumentele participării la părăsirea bisericii

6. Grija față de credincioși și față de lucrarea lui Dumnezeu

Implicarea activă a credinciosului rămâne, conform Scripturii, indiferent de vremuri și circumstanțe. „Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți.” (Romani 12:13) „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.” (Evrei 10:24)

7. Ascultarea față de Dumnezeu

Afirmația „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” rămâne o declarație de credință și un comportament al creștinilor încă din primul veac. Aceasta a fost o provocare încă de la începutul istoriei Bisericii. „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.” (Ioan 15:14)

În concluzie, pentru creștin, **Argumentele Biblice** vor prima mereu în fața oricăror altor argumente.

Nu există argumente mai puternice decât cele Scripturale!

„De aceea, preaiubiții și mult doriții mei frați, bucuria și cununa mea, rămâneți astfel tari în Domnul, preaiubiților!” (Filipeni 4:1)

În vizită la Biserica Harul

Sora Rozi cu copilul Emanuel

La sărbătoarea învierii Domnului, pe data de 4 Aprilie, *Biserica Baptistă Harul* i-a avut ca musafiri la vestirea Cuvântului pe fratele păstor Daniel P. Nicolici, de la *Biserica Baptistă Speranța*, împreună cu un grup de frați și surori din Biserica Speranța, care au adus bucurie și înviore în Biserica Harul prin Cuvântul Domnului și cântări creștine spre slava Domnului.

Familia Florin Filip a împodobit programul cu minunatele voci cu care i-a înzestrat Dumnezeu. Și de această dată venim înaintea lui Dumnezeu cu mulțumire și recunoștință pentru lucrarea minunată pe care o face Dumnezeu prin slujitorii Săi, în Biserica Sa. Lui să-I fie adusă toată slava, cinstea și onoarea, acum și până în veci. Amin!

Correspondentă Sarah Văran

Păstor Daniel P. Nicolici

Tânăra Cristina Hanciu

Mielul Junghiat stă pe Tron!

DIN ÎNȚELEPCIUNEA CELOR MICI...

Ne-am întors acasă de la Biserică și ne-am pus să discutăm predica împreună cu Sarah (4 ani). Predicaserăm din Apocalipsa, capitolele 4 și 5, și am întrebat-o pe Sarah ce a înțeles din predică, iar răspunsul ei a fost copleșitor:

„Mielul Junghiat stă pe Tron!”.

Cineva a ascultat cu atenție.

Nu vă ignorați copiii și nu-i săriți de la discuțiile din Cuvânt!

Scriptura este și pentru ei la fel cum este pentru noi!

Nu-i privați de ceea ce Dumnezeu le-a oferit!

Păstor David Lavric... cu mic și mare

Unul din nouăsprezece...

„În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședea la masă, și i-a muștrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat.” (Marcu 16:14)

Păstor Teofil Ciortuz, Melbourne

Domnul Isus le spusese ucenicilor că va trebui să sufere, să fie răstignit, dar a treia zi să învieze, femeile care L-au văzut pe Domnul aduc vestea învierii, cei doi se întorc de la Emaus și le aduc aceeași mărturie, dar ucenicilor toate acestea li se par a fi basme. Domnul îi muștră pe ucenici pentru necredința și împietrirea inimii lor. Ei ar fi trebuit să creadă când li s-a spus, ar fi trebuit să accepte adevărul acesta prezentat și adus de femeile care L-au văzut, dar nu au crezut.

Așadar necredința și împietrirea, poate să-i atingă și pe credincioși, poate să atingă oameni care au petrecut cu Domnul Isus ani de zile, ca și noi, care am avut experiențe cu Domnul, care cunoaștem Cuvântul Lui, dar la un moment dat, atinși de necredință, să intrăm într-o împietrire a inimii cum au avut și ucenicii, încât Domnul Isus trebuie să ne mustre.

Dar vestea bună pe care Cuvântul lui Dumnezeu o are pentru noi este că Dumnezeu poate să schimbe inima. Acest adevăr este valabil pentru noi și trebuie să-l spunem și altora. Dumnezeu poate să ia o inimă de piatră și să o schimbe într-o inimă de carne. Iată ce spune Cuvântul: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne”. (Ezechiel 36:26) Dumnezeu îți

ia inima de piatră din pieptul tău și îți dă o inimă caldă, o inimă nouă, care să pulseze pentru El, o inimă care să fie plină de viață pentru Domnul Isus Cristos. Din inima aceea rece și prăpădită, care nu primește, pe care n-o mișcă nimic, pe care nu o încălzește niciun cuvânt, care nu dă nici măcar o lacrimă în ochi, face o inimă care să vibreze, să fie caldă pentru Domnul - o inimă de carne. Asta numai Dumnezeu poate să o facă.

După ce ucenicii primesc această inimă de carne, Domnul poate să îi trimită mai departe: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Dacă ar trebui să aduc lucrul acesta pentru noi, astăzi, cred că Domnul ne spune nouă, celor care suntem ai Săi: „Acum duceți-vă”. Cu inima de piatră nu te poți duce. Cu o inimă rece nu-ți pasă de celălalt. Cu inima nesimțitoare spui: „fiecare pe cont propriu, mântuirea este personală, fiecare dacă a primit sau nu este treaba lui”, sau poți să spui: „dacă este în planul lui Dumnezeu va fi mântuit și cu mine și fără mine...”. Dar Domnul Isus ne spune: „Duceți-vă!”. Și numai cu o inimă de carne poți să te duci la oameni, să încerci să deschizi și pentru altul posibilitatea mântuirii, să mărturisești: „Cristos a înviat, este viu, poți să-L primești, poate să fie al tău, poate să intre în inima ta de piatră și să o schimbe”.

În urma schimbării inimii, ucenicii au plecat mărturisind pretutindeni, Domnul lucra împreună cu ei și întârea Cuvântul prin semnele care-L însoțeau. (Marcu 6:20) Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat că inima aceea a lor, împietrică, Dumnezeu a schimbat-o. Cristos poate să schimbe și inima ta! Dumnezeu poate să ne transforme din niște creștini care ne-am obișnuit cu creștinismul nostru și probabil că nu ne mai pasă de ceea ce se întâmplă în jur (spui: „ce să faci... asta este situația...”), și să ne dea Dumnezeu acest duh misionar încât să înțelegem că avem lângă noi oameni care trebuie să audă Evanghelia, care nu au auzit de Domnul Isus. În Australia unul din 19 oameni nu a auzit de Domnul. Iar noi trecem pe lângă acești oameni în fiecare zi. Ca să ne pese de acești oameni trebuie să avem o inimă pe care Cristos ne-a dat-o, înlocuind-o pe cea de piatră cu o inimă de carne.

Poate și pe noi, în timpurile acestea, ar trebui ca Domnul Isus să ne mustre pentru necredința și împietrirea inimilor noastre. Nu aș vrea să fim oamenii aceia cărora într-o zi Domnul să le spună: „Ai fi putut să faci mai mult și nu ai făcut...”. Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne schimbe felul de gândire, felul de a vedea și să ne ajute să putem să proclamăm ca și ucenicii vestea învierii Domnului Isus Cristos. „Ei s-au dus și au vestit pretutindeni și Dumnezeu era cu ei și însoțea lucrarea cu semne și minuni.” La aceasta ne cheamă Dumnezeu și pe noi. Să trăim o viață transformată și să avem o inimă schimbată de puterea învierii Domnului Isus Cristos, care să facă din noi oameni care să ducă mesajul Evangheliei celor din jurul nostru. Măcar la unul, la unul din 19 oameni pe care-i întâlnim pe stradă și care nu îl cunosc pe Domnul. Trăim pe Pământul Duhului Sfânt, acesta este numele Australiei...

Dumnezeu să ne asculte rugăciunile și să putem să trăim cu inimi transformate și înnoite de Domnul Isus, gata să mergem și să spunem și altora despre El, că este viu și că într-o zi se va întoarce pe pământ și El va fi totul în toți cei care L-au iubit și au iubit venirea Lui. Amin.

S-A ISPRĂVIT!

Tetelestai!

ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ!

Ultimele cuvinte ale oricui sunt importante, dar ultimele cuvinte ale lui Isus au, evident, o semnificație unică. Chiar înainte de a-și respira ultima răsufare, Isus a rostit expresia „**s-a isprăvit**”.

„După aceea, Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să împlinească Scriptura, a zis: ‘Mi-e sete’.

Acolo era un vas plin cu oțet. Ostașii au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oțet și l-au dus la gură. Când a luat Isus oțetul, a zis: ‘S-a isprăvit!’.

Apoi și-a plecat capul și și-a dat duhul.”
(Ioan 19:28-30) Această expresie este de fapt traducerea unui singur cuvânt: „**tetelestai**”, în limba originală a Noului Testament. Iar acest cuvânt este plin de semnificații puternice. Să explorăm câteva dintre fațetele acestei semnificații a cuvintelor.

Tetelestai - Sacrificiul este împlinit

Fiecare evreu de la locul răstignirii a recunoscut instantaneu acest cuvânt ca fiind echivalentul unei expresii ebraice care a fost folosită în sistemul de sacrificiu al Vechiului Testament. În fiecare an, în sărbătoarea evreiască numită *Ziua Ispășirii, Marele Preot* avea să intre în templu și să aducă o jertfă specială pentru păcatele poporului lui Israel. De îndată ce preotul va sacrifica animalul, el va ieși din locul sacrificiului și va declara mulțimii care așteaptă: „*Este terminat*” în ebraică. În această jertfă, toate păcatele lui Israel au fost plasate simbolic pe mielul care a fost ucis și pedepsit în locul lor. Cu toate acestea, Biblia ne învață că acest sistem de sacrificiu nu a fost niciodată complet sau finalizat, deoarece sacrificiul acelui miel a fost imperfect și temporar. Dar când Isus a murit pe cruce, el a devenit jertfa perfectă și finală pentru toate păcatele. Cartea Evrei descrie cum Isus a fost Mielul suprem al lui Dumnezeu și, prin jertfa Sa, lucrarea iertării a fost în cele din urmă completă.

„Și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși

sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.” (Evrei 9:12)

Deci, spunând „*s-a isprăvit*”, Isus a declarat lumii evreiești că nu mai este nevoie de jertfe sau temple, deoarece lucrarea Sa a adus împlinirea supremă a ceea ce sistemul lor de jertfe a prefigurat.

Tetelestai - Lucrarea este finalizată

În vremurile Noului Testament, când un angajat încheia o zi de muncă sau termina un proiect, îi spunea șefului său „*tetelestai*”. Aceasta era pentru a declara că orice ar fi fost însărcinat să facă, acum era finalizat. În mod similar, atunci când un artist finaliza o operă de artă, la dezvelirea monumentului declara: „*tetelestai*”. Și asta avea să anunțe că opera sa era completă, nu mai sunt necesare retușuri sau ajustări, munca este terminată. Când Isus a venit în această lume, el ne-a spus care este misiunea Lui: Să ofere mântuire unei lumi pierdute și decăzute.

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19:10)

Așadar, în ultimele Sale cuvinte, Isus a declarat că lucrarea pentru care a venit a fost îndeplinită. Sarcina de a câștiga mântuirea lumii a fost finalizată în jertfa Sa de pe cruce. Nu au mai fost necesare adăugiri sau ajustări - mântuirea a fost finalizată.

Tetelestai - Datoria este plătită integral

Poate că cea mai obișnuită utilizare a termenului „*tetelestai*” în zilele lui Isus a fost colectarea datoriilor. Când o persoană a plătit în cele din urmă un împrumut, i s-a eliberat o chitanță care a fost stampilată cu cuvântul „*tetelestai*”, ceea ce însemna că datoria a fost acum plătită integral. Aceasta a fost afirmarea faptului că nu mai era responsabil pentru nicio datorie, că tot ce a datorat a fost plătit complet și permanent. Biblia spune că păcatul nostru a creat o datorie față de Dumnezeu, pe care nu am putut să o plătim niciodată singuri. Dar când Isus a murit, el ne-a plătit odată pentru totdeauna datoria păcatului.

Din nou, Cartea Evrei descrie finalizarea plății lui Isus pentru păcatul nostru.

„El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu... Dar, acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat.” (Evrei 10: 12,18)

S-a isprăvit

Toate aceste nuanțe ale termenului „tetelestai” converg împreună pentru a comunica un adevăr

frumos - că Isus a finalizat lucrarea mântuirii odată pentru totdeauna. Asta înseamnă că nu depinde de noi să adăugăm ceva, să completăm ceva, să finalizăm ceva când vine vorba de mântuirea noastră - Isus a făcut totul.

Deci, acum, când ne-am pus încrederea în lucrarea terminată a lui Isus, putem să ne odihnim în încrederea mântuirii noastre și să-L urmăm pe Dumnezeu cu toată inima noastră.
<https://www.sweetwaternow.com/>

Ultimele cuvinte ale lui Isus

pe cruce

Max Lucado

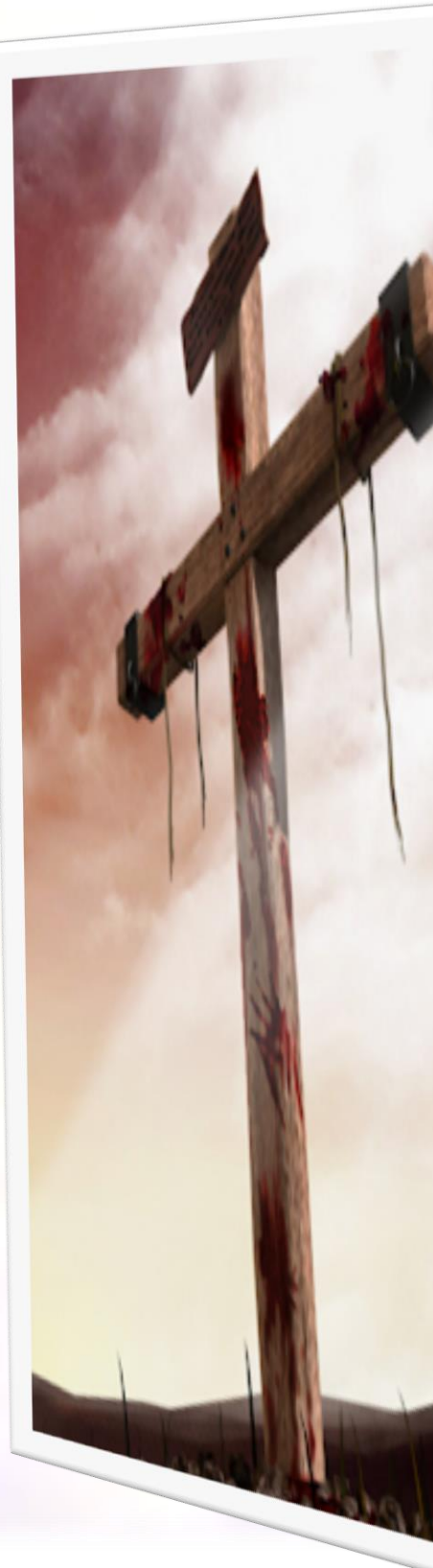
Pe deal este tăcere acum. Poporul nu e liniștit, dar e tăcut. Pentru prima dată din zi nu mai este gălăgie. Vociferările au început să scadă în clipa când a căzut întunericul – acel întuneric din miezul zilei ce te lasă perplex. Ca apa ce stinge focul, umbrele întunericului au stins ridicolul. Gata cu batjocurile. Gata cu glumele. Și în scurt timp, gata cu batjocoritorii. Unul câte unul cei ce priveau s-au întors, începând să coboare dealul Golgotei.

Au coborât toți privitorii... în afară de mine și tine. Noi nu am plecat. Noi am venit să ascultăm tăcerea. Și astfel, noi am mai zăbovit în semi-întuneric și am ascultat. Am ascultat soldații înjurând, trecătorii întrebând și femeile plângând. Dar mai presus de toate am ascultat trio-ul de oameni pe moarte, gemând. Gemete răgușite, guturale de sete. Ei gemeau cu fiecare rotire a capului și fiecare articulație a picioarelor. Dar în timp ce minutele deveneau ore, aceste gemete se micșorau. Cei trei păreau morți. După cum nu mai respirau, ai fi crezut că erau morți.

Apoi El a strigat. De parcă cineva l-ar fi smuls părul, și-a trântit capul de plăcuța de lemn cu semnele Numelui Său, și a strigat. Ca un cuțit ce taie perdeaua, țipătul Lui a tăiat întunericul. Stând drept atât cât îi permiteau cuiele, El a strigat ca unul ce strigă după un prieten pierdut: „Eli!”. Vocea Lui era răgușită, aspră. Lumina torțelor aprinse se reflecta în ochii Lui larg deschiși. „Dumnezeul Meu!” Ignorând vulcanul durerii ce izbucnea, El s-a împins în sus până ce umerii îi erau mai sus decât mâinile străpunse, și a strigat: „De ce M-ai părăsit?”. Soldații se uitau fix. Plânsul femeilor a încetat. Unul dintre farisei spuse rânjind sarcastic: „strigă pe Ilie.”

Nimeni nu mai râdea. El întrebă strigând la Cer, și te-ai cam aștepta ca Cerul să răspundă. Și se pare că a făcut-o pentru că fața lui Isus s-a liniștit, și lumina după-amiezii a izbucnit în timp ce El spunea ultimele cuvinte: „S-a isprăvit. Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez Duhul”.

Pe când își dădea ultima suflare, pământul se cutremură. O piatră se rostogoli și un soldat se împiedică. Apoi, la fel de brusc cum tăcerea a fost ruptă, la fel ea, s-a întors. Și acum totul e liniștit. Batjocura a încetat. Nu mai este niciunul care să-și bată joc. Soldații sunt ocupați să curețe locul. Au venit doi oameni. Îmbrăcați bine, cu gânduri bune... Le este dat trupul lui Isus...

SUBMINAREA FAMILIEI CREȘTINE DE CĂTRE SOCIETATE

Daniela Ion, avocat, Perth WA

Familia este o instituție întemeiată de Însuși Dumnezeu, al cărui Fiu se întrupează și devine om tot în sânul unei familii. De asemenea, familia are și o importanță socială, fiind deseori considerată „*celula mamă a societății și cea mai importantă alcătuire socială de care depind dezvoltarea, stabilitatea și mai ales existența întregii omeniri*” (Prof Dr Nicolae D. Necula, *Familia azi, Probleme pastorale și sociale, Glasul Bisericii, anul LVII (2001), nr 9-12, p.119*).

Sunt multe probleme cu care se confruntă familia creștină astăzi, dar în rândurile următoare mă voi opri asupra unor legi date de către unele instituții și/sau guverne contra familiei.

La 10 Decembrie 1948 a fost adoptată Declarația Universală a Drepturilor omului, care prevedea că „*familia este nucleul natural și fundamental al societății și are dreptul de a fi protejată de societate și de către stat*”, însă politicile actuale ale statelor sunt contrare.

Parlamentul European recomandă evitarea cuvintelor „mama” și „tata”

În luna Martie a acestui an, Parlamentul European a publicat un ghid intitulat „*Glosar de limbaj nediscriminatoriu pentru comunicarea internă și externă*”, citează site-ul Stiripesurse.ro. În rândurile următoare voi enumera doar câteva dintre recomandările Parlamentului European:

Mai presus de toate, atenția este maximă față de cuvintele care, de acum înainte, nu ar mai trebui folosite, în special față de comunitatea LGBT:

În noul limbaj avem „*sex atribuit la naștere*” și nu „*sex biologic*”. De asemenea, este greșit să vorbim despre „*schimbarea de sex*”, care devine acum o „*tranziție de gen*”. Termeni precum „*tată*” și „*mamă*” devin simplu „*părinți*”, mai generic. Este absolut interzis să se spună „*homosexuali și lesbiene*”. În cazul expresiei „*căsătorie homosexuală*” ea trebuie înlocuită cu termenul „*căsătorie egalitară*”. În noul limbaj este incorect să vorbești despre „*drepturile homosexuale*”, ele trebuie înlocuite cu „*tratamentul echitabil și egal*”.

Democrații americani încearcă să elimine din Parlament cuvintele „mama” și „tata”

Liderii Partidului Democrat din SUA pregătesc un set de reguli prin care se încearcă eliminarea unor cuvinte ca *mama* și *tata*, care vor fi

înlocuite cu *părinte*, iar *unchi* devine *fratele părintelui*, citează site-ul tribuna.us

Raport ONU: „Părinții împiedică libertatea sexuală a copiilor”

Un raportor special al ONU pentru Drepturile Omului a publicat cu câteva săptămâni în urmă un raport cu privire la viața privată a copiilor, menționează *Human Rights Watch* pe site-ul organizației.

Raportul spune că „*expresia sexuală face parte din țesătura împletită a vieții private a copiilor*”.

Raportul definește copil *orice persoana sub 18 ani*, incluzând probabil și bebeluși.

Același raport susține că „*adolescenții trebuie să poată lua decizii cu privire la bunăstarea corpului lor și să își exploreze în siguranță și în privat sexualitatea pe măsură ce se maturizează, fie online, fie offline*”. Cu toate acestea, raportul menționează că „*integritatea corporală și drepturile de autonomie le sunt încălcate de către părinți, profesori, colegi și cadre medicale*”.

Cum le sunt încălcate aceste... *drepturi*? Prin refuzul acordului părinților de a avorta, de a-și schimba sexul, sau de a face terapie pentru atracții sexuale împotriva legii lui Dumnezeu?

Copiii din Nebraska (USA) vor învăța despre identitatea de gen încă de la grădiniță

Departamentul de Educație din Nebraska a publicat un nou

program de educație pentru sănătate, care susține că cei mici ar trebui să învețe despre identitatea sexuală și de gen, cuplurile de același sex chiar de la grădiniță. Dacă elevii din clasa întâi trebuie să învețe definirea stereotipurilor de gen și identitate, în clasa a treia un elev trebuie să poată defini „*orientarea sexuală*”, urmând ca în clasa a IV-a să se discute despre *transgenderism*. Programul cere elevilor ca până la sfârșitul anului școlar să poată „*distinge între sexul atribuit la naștere și identitatea de gen, și să explice în ce fel pot sau nu să difere*”. De asemenea, programul consideră că un copil de 11 ani trebuie să știe despre agenda LGBT și să facă diferența dintre *transgender* și *cisgender* (o persoană a cărei identitate este aceeași cu sexul de la naștere).

Australian National University sfătuiește personalul să numească mamele „părintele gestațional” și tatăl „părintele care nu naște”

Personalul de la *Australian National University (ANU)* din *Canberra* a fost solicitat de către academicieni să nu mai folosească cuvântul „*mama*” și să spună „*părinte gestațional*”, alături de o listă cu alte schimbări bizare, citează *Daily Mail* din *Marea Britanie*.

În încercarea de a introduce învățături care să include genul, *Manualul ANU* al Institutului de Gen a cerut, de asemenea, ca părinții să fie denumiți „*părinte care nu naște*”, iar „*breastfeeding*”

(alăptarea la sân) să fie înlocuită cu „chestfeeding” (alăptarea la piept). S-a spus, de asemenea, ca „laptele mamei” să fie înlocuit cu „laptele uman sau de părinte”.

Senatul australian a adoptat o moțiune prin care interzice Guvernului federal folosirea unui limbaj care să includă genul

Zilele trecute, Senatul Australiei a votat o moțiune (33:31) prin care se solicită Guvernului federal să „respingă utilizarea limbajului distorsionat, cum ar fi părintele

gestațional / non-gestațional, chestfeeding, laptele uman, părintele care alăptează, părintele de naștere / non-naștere”.

În moțiune se arată că „Biologia și relațiile noastre fundamentale sunt reprezentate prin următorii descriptori: mamă, tată, fiu, fiică, frate, soră, băiat, fată, bunică, bunic, mătușă, unchi, femeie, bărbat, doamnă, domn, soț, soție”.

Concluzie

După legea divină, o familie se întemeiază pe două persoane de

sex opus: „Oare n-ați citit că Cel ce i-a făcut, de la început i-a făcut bărbat și femeie și a zis: ‘De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de soția lui și cei doi vor fi un singur trup?’ ”. (Matei 19:4-5)

Oricât de mult ar dori societatea prin instituțiile sale să distrugă familia și rodul acesteia, nu va putea, deoarece o căsătorie solidă este aceea în care este implicat și Dumnezeu, și „funia împletită în trei nu se rupe ușor” (Eclesiastul 4:12).

O, cum aleargă un părinte...

Costache Ioanid

O, cum aleargă un părinte
când inima de-ai săi se leagă!
Mereu pe drum, mereu ‘nainte,
mereu cu-atâtea griji în minte...
O, cum aleargă un părinte
pentru copii o viață-ntreagă!

O, cum se zbate să-i îndrume,
cu toată grija, cu tot dorul,
ca un cârmaci pe-o mare-n spume!
O, cum se zbate să-i îndrume
ca să le facă-un rost în lume
și să le-nalțe viitorul!

Sub fir cu plumb și sub mistrie,
el pune piatră peste piatră.
Lărgindu-și vechea temelie,
sub fir cu plumb și sub mistrie,
el vrea ca toți cei dragi să-i fie
alături, vatră lângă vatră.

Cu cât mai mult în lupte grele,
Acel ce ne-a creat ființa,
zidind pe cosmicele schele
amețitoare bolți de stele,
cu cât mai sus, mai sus de ele,
ne-a pus în slavă locuința!

În Fiul Său, cu stropi de sânge,
El a răbdat pe lemn furtuna.
Și când acasă ne va strânge,
când moartea însăși o va frânge,
oriunde haru-Și va răsfânge,
vom fi cu El întotdeauna.

ÎNVĂȚAȚI COPIII

O mamă /Resurse Creștine

**Învățați copiii cum să stea pe genunchi
Când întunericul nopții se strânge.
Se vor ridica de acolo ca o pădure tânără,
Pe care nimic nu o frânge.**

**Învățați copiii semnele cerului și ale timpului,
Frumusețea Cuvântului.
Atunci nu se vor mai teme
De puterea adâncului.**

**Nu-i duceți la marginea prăpastiei
Să le-arătați cât de adâncă e ura.
Așezați-i la marginea cerului, să vadă
Cât de necuprinsă-i iubirea.**

**Dacă cerul li se pare prea sus
Povestiți-le mereu de Isus.
Dacă sunt triști că se veștejesc florile
Desenați-le curcubeul cu toate culorile.**

**Arătați-le cuvintele iubirii,
Către oameni cum curg,
Învățați-i cântecul
Care se cântă pe rug...
Sădiți în ei tăria Cuvântului,
Învățați-i semnele cerului,
Și ale pământului.**

Nu renunța!

Robert D. Foster

Romancierul *Oscar Wilde* a scris odată că „*Experiența este numele pe care fiecare îl dă propriilor greșeli*”. Deși afirmația lui *Wilde* dă de înțeles că oamenii ar putea găsi o scuză întotdeauna pentru ceea ce au făcut, arată totuși un adevăr cu care ne confruntăm zi de zi și care ar putea fi exprimat astfel: „*A falimenta sau a nu reuși înseamnă a învăța o lecție valoroasă*”.

Nereușita nu este ușor de acceptat și adesea aduce descurajare. Atunci când nu reușim, de multe ori trebuie să rezistăm tentației de a renunța și de a ne simți frustrați. Insuccesul face însă parte din viață, la fel ca și respirația. Când ne confruntăm cu un eșec trebuie să ne reîntoarcem acolo de unde am plecat și să încercăm din nou, sperând ca de această dată, sau data viitoare, să avem succes. Dacă te gândești cu seriozitate la aceste lucruri, înseamnă că și tu faci parte din categoria celor care „*se reîntorc și o iau de la început*”. Iată câteva exemple:

* Toți am căzut atunci când am vrut să umblăm pentru prima oară în viață.

* Fiecare dintre noi eram gata să ne înecăm atunci când am încercat să înotăm pentru prima dată.

* Cei mai mulți dintre noi am ratat lovitura atunci când am lovit cu piciorul în minge pentru prima oară.

* Un mare jucător profesionist american de baseball a reușit 714 lovituri, dar a și ratat 1350. Cum expediezi din nou mingea în teren după ce ai primit un gol? Te retragi descumpănit în terenul tău, fiindu-ți frică să mai joci pentru a nu mai primi încă un gol, sau te mobilizezi hotărât să încerci cu mai multă forță să marchezi, sperând să ai succes?

Iată excelentul sfat pe care ni l-a lăsat scris Paul S. Rees: „*Dumnezeu poate lua nereușitele noastre și le poate transforma în succes. El poate lua temerile noastre și le poate transforma în curaj. El poate lua prejudecățile noastre și le poate topi în dragoste. El ne poate lua, atunci când ne-am îndepărtat de El și nu facem ceea ce trebuie, și ne poate apropia și elibera*”.

Nu suntem singuri în eforturile noastre. Iată cuvinte de încurajare pe care ni le-a lăsat Dumnezeu în Biblie, pentru perioade dificile din viața noastră:

„*Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu*

dreapta Mea biruitoare”. (*Isaia 41:10*)

A răspunde corect nereușitelor înseamnă a ne alipi de Cel care ne poate ajuta să dobândim succes. Aceasta ne poate transforma în oameni mai buni, plini de energie și cu caracter puternic. În Noul Testament, Iacov, în cap. 1:2-4 afirmă acest lucru: „*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșită lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic*”.

Trebuie să punem credința pe primul loc. Credința - nu doar în noi înșine și în abilitățile noastre, ci în Dumnezeu, care controlează toate circumstanțele - este condiția principală pentru a avea succes într-o lume împotrivoitoare, care pare mai de grabă că ne dorește eșecul. Așa cum declară Dumnezeu prim proorocul Ieremia: „*Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde*”. (*Ieremia 29:11*) Amin!

Din arhiva fratelui Emanuil Crăiță Mândră

Povestea celor cincizeci și șapte de cenți

<https://privestensus.wordpress.com/>

Era o fetiță pe care o chema Hattie May Wiatt, care într-o zi stătea pe stradă în fața unei bisericuțe, duminica dimineața, pentru că rămăsese afară din cauză că la școala duminicală nu mai aveau locuri.

„Nu pot merge la școala duminicală...”, a bombănit ea în timp ce păstorul Bisericii tocmai trecea pe acolo.

Păstorul a văzut înfățișarea ei sărăcăcioasă și hainele cu care era îmbrăcată și și-a dat seama de ce nu avea loc la școală. A luat-o de mână și i-a găsit un loc la școala duminicală.

În acea seară, când Hattie May Wiatt s-a dus la culcare, a început să se gândească la toți copiii care, ca și ea, nu au un loc în care să se închine Domnului Isus. Doi ani mai târziu, Hattie a murit în apartamentul lor sărăcăcios.

Părinții l-au chemat pe păstorul Bisericii să se ocupe de ultimele aranjamente la înmormântare. În patul ei au găsit o poșetă uzată și ruptă, pe care Hattie o găsisese la gunoi. În poșetă erau 57 de cenți (1,65 lei) și un bilețel scris de mână, așa cum scriu copiii, pe care se putea citi: „Acești bani sunt pentru a ajuta biserica noastră să construiască o clădire mai mare unde cât mai mulți copii să poată merge la școala duminicală”.

Fetița a adunat acei bani timp de doi ani de zile, cu o inimă plină de dragoste. Când păstorul a citit biletul a știut ce trebuie să facă. A luat poșeta și biletul și a spus de la amvon această poveste Bisericii. I-a sfătuit pe oameni să dăruiască și să îndemne și pe alți să dăruiască pentru construcția unei clădiri mai mari anexată Bisericii. Dar nu se termină totul aici. Un ziar local a publicat povestea. Un agent imobiliar a citit articolul și a oferit un teren pentru 57 de cenți. Donațiile au început să vină din toată țara. În 5 ani, cei 57 de cenți s-au transformat în 2,5 milioane de dolari. Dragostea ei a schimbat lucrurile.

Dacă vreodată o să ajungeți în Philadelphia, Statele Unite, opriți-vă la The Baptist Temple, care în prezent are 3.300 de membri. Uitați-vă și la Temple University, în care studiază peste 39.000 de studenți. Treceți și pe la Spitalul Bunul Samaritean și pe la clădirea Școlii duminicale de 100 de locuri, pentru ca niciun copil să nu mai rămână afară pe motiv că nu mai sunt locuri. Într-una dintre acele camere veți vedea un tablou al unei fetițe ai cărei 57 de cenți au făcut o mare diferență.

Ai cumva o gândire materialistă? O inimă împietrită și un comportament rebel? Sau ai o gândire spirituală, o inimă sensibilă, un comportament supus și în ascultare de Domnul? Poți să te uiți înapoi oricând vrei tu, și să-ți pară rău după lucrurile pe care le-ai lăsat în urmă dar... ai grijă să nu devii și tu o statuie a firii pământești. Scriptura ne îndemnă să avem ochii ațintiți la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care-l era pusă înaintea disprețuit lucrurile din lumea aceasta și a răbdat totul pentru mântuirea noastră. Nu e timp de uitat înapoi. Uită-te înainte.

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.” (Proverbele 22.b)

POVEȘTILE COPILĂRIEI

Maria Luca

Ce culoare are dragostea?

- Bunică mai ai foi pentru desen?

Glasul cristalin al lui David o trezește pe bunica din dulcea toropeală în care se desfăta... Afară ninge de câteva ore, dar în casă focul vesel din sobă împrăștia o căldură plăcută, așa că bunica ațipise în fotoliul ei vechi...

- Ce-ai spus David?

- Foi pentru desen, mai ai, bunică?

De câteva zile nepotul venise să stea cu bunicii. Se jucase prin zăpadă, dar frigul de afară îl gonise, așa că acum își căuta o ocupație...

- Da... sunt acolo unde le-ai lăsat ultima oară când ai desenat!

Cu un salt David ajunse la biroul unde bunica își ținea pixurile și ochelarii. Acolo era un loc care băiatului i se părea fascinant. Caietul gros cu versurile bunicii, paginile de pe care îi citea o mulțime de povești - unele abia începute, dar duse la bun sfârșit chiar în timpul când i le povestea - totul era așa de minunat...

David deschise ușa biroului și cu atenție și-a luat o foaie de hârtie. S-a așezat la birou și a început să deseneze. Toate pixurile bunicii au lăsat urme pe coala albă, iar acum venise rândul cariocilor...

- Bunică, ce culoare are dragostea?

- Da' ce treabă ai tu cu dragostea!? Bunica era acum în bucătăria mică și cocea niște turte pe soba fierbinte...

- Hai, bunică, spune-mi. Tu trebuie să știi...

- Apoi cum să-ți spun eu... dragostea are toate culorile. Fiecare suflet o vede altfel. Uite, eu cu bunicu' ne bucuram când alergam prin iarba verde cu tălpile goale... Poate pentru noi dragostea era verde. Ție îți place mult zăpada, poate pentru tine dragostea e albă... Alege tu o culoare pe care o vrei și așa va fi dragostea...

Turtele se coceau și răspândeau un miros îmbietor pe care numai în casa bunicii îl întâlnise David.

- David, nu ți-e foame?

- Da, bunică, vin acum! Nici nu a terminat bine vorba că în pragul bucătăriei a apărut David. Ținea triumfător în mână coala de hârtie pe care desenase...

- Uite, bunică, pentru tine!

Pe coala cândva albă se vedeau o mulțime de linii, cercuri, floricele și stelute, toate amestecate într-o învâlmășeală din care nu se mai înțelegea nimic, apoi peste toate culori... multe culori de toate felurile...

- Ce e asta, David?

- Bunică, asta e dragostea mea pentru tine... Am desenat-o cu toate culorile ce le-am găsit pe birou. Sper ca măcar una să îți placă!

Ochii bunicii pentru o clipă s-au umplut de lacrimi... Cât de minunat încercase să-i vorbească despre dragostea lui printr-un desen. A luat de pe plită o turtă, a uns-o cu unt și întinzând-o nepotului i-a șoptit:

- Și asta e dragostea mea pentru tine!

Bunicuța Luca

LUCEAFĂRUL STRĂLUCITOR DE DIMINEAȚĂ

Ioan Ciobotă, RVE Timișoara

*„Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David,
Luceafărul strălucitor de dimineață.”
(Apocalipsa 22:16)*

Te-ai gândit vreodată că abia aștepti
să se termine noaptea?

Abia aștepti să se termine,
poate o noapte
de boală,
de febră,
de tensiune,
de zvârcolire,
de gânduri negre...
Abia aștepti să se crape de ziuă.

Domnul Isus Cristos spune:
„Eu sunt Luceafărul strălucitor de dimineață”.
Cel care aduce speranță,
care aduce bucurie și
înnoirea tuturor lucrurilor.

Cel care aduce lumină peste întunericul nopții,
peste întunericul gândurilor și
a frământărilor din suflet.

Domnul Isus Cristos este
Luceafărul strălucitor de dimineață,
Cel care vestește
o zi nouă
într-o lume nouă.

Suntem creați pentru lumea nouă,
lume în care Domnul Isus ne-a pregătit un loc.
El, Luceafărul strălucitor de dimineață, spune:
*„Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.
Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc,
Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine,
ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14:2,3)*

Într-o vreme nouă,
într-o zi nouă,
într-o lume nouă.

Ar trebui...

Emanoil Crăiță Mândră Jr.

Ar trebui mulți ani să treacă
Să pot a Te cuprinde, Doamne.
La fel ca frunzele din creangă
Ce-s adunate-n multe toamne.

Ar trebui să trăiesc, poate,
În teamă și statornicie,
S-aleg doar ale Tale toate
Cărări ce duc spre veșnicie.

Mi-ar trebui încă o viață
Doar ca să pot să-Ți cer iertare
Pentru ființa-mi hrăpăreață,
Trăire fără de valoare...

Deși sunt poate mai aproape
Cu fiecare zi ce trece,
Deși mai strâng lacrimi sub pleoape,
Deși doar plânsul mă petrece...

Mai este loc și pentru mine?
Mai pot veni și eu la cruce?
E o-ntrebare pentru Tine...
Iubirea Ta mai poate duce...?

Biserica Speranța

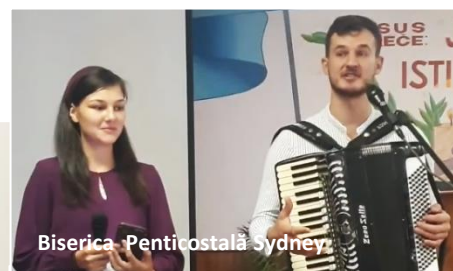
Prima Biserică Baptistă Română

Biserica Penticostală Philadelphia

Biserica Baptistă Perth

Biserica Penticostală Sydney

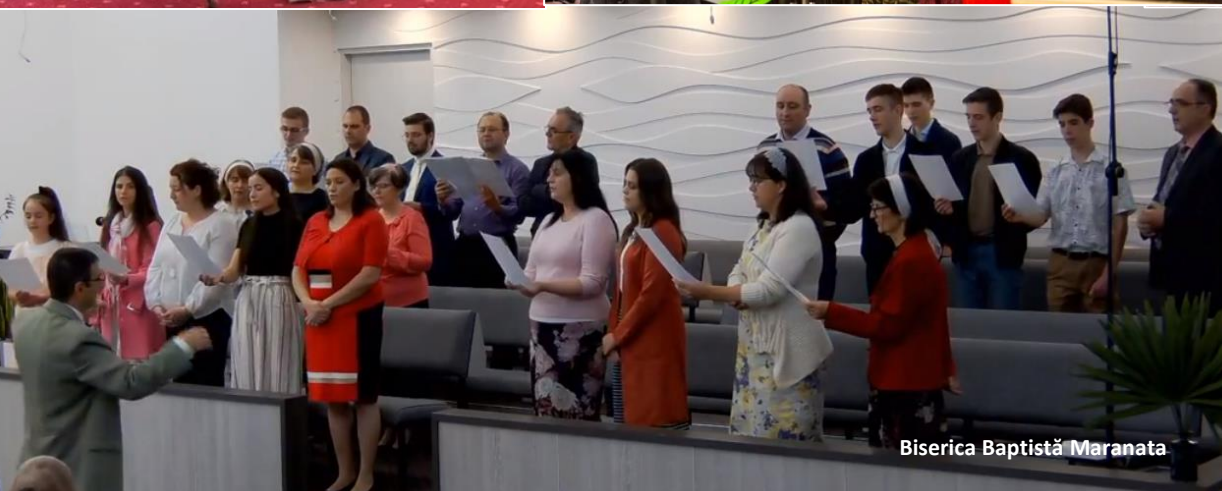
Biserica Penticostală Betanija

Biserica Penticostală Tabor

Biserica Penticostală Philadelphia

Biserica Baptistă Maranata

Prima Biserică Baptistă Română, Australia

Fotografii vechi și noi

BISERICA LUI DUMNEZEU!

„Căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4: 3-3)

„Voi sunteți trupul lui Cristos, și fiecare, în parte, măduarele lui.” (1 Corinteni 12:27).